

s lidmi se všemi / uctívá tě, vroucně chválí; / čest a chválu
přináší / tvému Synu Ježíši.

4. Pane mocný, Bože náš, / ve svém skloň se slitování! / Dle
svých slibů, víme, dáš / svoje nám všem požehnání. / K tobě
duše vzhlížejí, / ty jsi naši nadějí!

Něm. *Te Deum* – Ign. Franz 1771 / G. A. Molnár 1915

PANE BOŽE, BUDIŽ CHVÁLA

162

1. Pa - ne Bo - že, bu - diž chvá - la od nás křes -
ta - nū vzdá - vá - na to - bě i Sy - nu
mi - lé - mu i ta - ké Du - chu sva - té - mu.

2. Ty se o nás věrně staráš, / co potřebí, to nám dáváš, /
o duši, tělo pečeješ, / tak své stvoření miluješ.

3. Dej, bychom tě poslouchali / a k tobě se přiznávali / jako
k Otci laskavému / a k Pánu dobrativému.

4. Ty žádného nezamítáš, / hříšné na milost přijímáš, /
každý, kdo činí pokání, / má od tebe smilování.

5. Kriste, pro své umučení / dej nám hřichů odpustění, / at'
nás mine věčný plamen, / uchovej nás, Kriste, amen.

1602 / 1620 / 1970

182

PÁN BŮH JE SÍLA MÁ

1636

The musical notation consists of three staves of music. The first two staves are in common time (indicated by '3') and the third staff is in common time (indicated by '4'). The key signature is one sharp (F#). The melody is primarily in soprano range. The lyrics are written below the notes, with some words accented with dots or dashes. The first verse is as follows:

1. Pán Bůh je sí - la má, vše - cka o-
bra - na má! Bez-peč - ně má stá - ti,
a - niž se le - ka - ti du - še má.

2. Byť vojsko povstalo, / proti mně se bralo, / byť jich bylo
mnoho, / nebojím se toho / zamálo.

3. Neboť při sobě mám, / v něhož silně doufám, / bojovníka
toho, / jenž jest mocen všeho: / nezoufám.

4. Jedné věci žádám / a té vždycky hledám, / abych v domu
Páně / přebýval v ochraně / věčně tam.

5. Uslyšiž mne, Pane, / ohlédniž se na mne; / utíkám se
k tobě, / rád tě mám při sobě, / můj Pane.

6. Tváři své přede mnou / neskrývej, buď se mnou! / Tys
mě spomogení / i vysvobození, / Bože můj!

Podle žalmu 27 1636 / 1877

klesajícím, / by mohli dále jít. / Má v lásce všechny svoje, / a ti
ho vzývají, / vždyť v dobách nepokoje / v něm ochránce mají.

6. Kdo jsem já proti němu, / že smím mu chválu pět? / On
sám je králem věru, / já jenom zvadlý květ. / Jsem mu však
oddán cele, / chci vždycky jeho být; / pak snad má píseň smě-
le / smí k jeho chvále znít. P. Gerhardt 1653 / J. Ch. Hrejsová

DOBŘE STAVÍ, KDO ZNÁ A VÍ

192

The musical notation is handwritten in blue ink on four staves of a G clef staff system. The notes are represented by letter names (e, D, G, B) and some numbers (1915). The lyrics are written below the notes, corresponding to the melody. The first stanza is provided here:

1. Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Bo-ha
a kdo věr-ně ne-o-chvěj-ně, s Pánem hle-dí
dou-fa-ti, Pro-tož v to-bě v kaž-dé do-bě
bý-va-ti.
na-dě-ji svou za-klá-dám; zá-klad stá-lý,
do-ko-na-lý živ i mr-tev v to-bě mám.

2. Byť proti mně i předivně / hřich a svět se rozmáhal, /
však tys, Pane, všecky za mne / nepřátele přemáhal. / Mám-li
tebe vůkol sebe, / Ducha tvého, milost tvou, / nebojím se,
neděsim se, / že mně někdy přemohou.

Severus Gastorius 1681

1. Co či - ní Bůh, vše do-bré jest, on do-bře se mnou
rád je - ho ru - ce, dám se vést, jež před vším zlým mě
mí - ní, on, věč - ný Pán, i z pekla bran můž'
stí - ní;
vy-trhnout mne ce - le: naň spouštím já se smě-le!

2. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on nikdy nezklamá mě; /
v rtech jeho není žádná lešt / a věrné jeho rámě. / Když jej
mám jen, / jsem spokojen; / on volání mé slyší / a bolesti mé
ztiší.

3. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on v paměti mne chová, / a
jako z jara ratolest / má duše zkvete znova; / on balzám svůj /
v duch vleje můj; / já na něho vše skládám / a s ním vždy býti
zádám.

4. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on, pramen světla, síly, /
tak spraví cíl mých všechných cest, / by k užitku mi byly; / a na
konec / pak poznám přec, / až celé světlo dá mi, / jak věrně
smýšlel s námi.

5. Co činí Bůh, vše dobré jest, / ač kalich hořkým zdá se, /
jejž někdy k rtům mi ráčí nést, / však vím, že jest mi k spásce; /
až poslední / on rozední / nad námi záři jasnou, / tu všechny
boly zhasnou.

1. Po-vsta-li jsme z lo-že své-ho,
hle-dá-me krá-lov-ství tvé-ho
a v něm sva-té spra-ved-no-sti,
Bo-že je-di-ný v byt-no-sti.

2. Kraluj, nebeský Bože, v nás / v tento ranní i v jiný čas; / spravedlosti nás vyučuj, / neb jsi Bůh náš a my lid tvůj.
3. Duchovních darů udílej, / časných věcí neodnímej, / ať jsou nám ony přidány / podle tvého zaslíbení.
4. Ó dej nám to, Pane milý, / abychom dnes k tvé cti žili, / neb jsi všeho světa Pánem, / jenž živíš své věrné. Amen!

1710 / 1970

J. F. Primus 1873

1. Ho-ry, do-ly, strá-ně, ne-be-sa i zem,
zvučte ke cti Pá-ně hlučným o-hla-sem,
zvučte ke cti Pá-ně hlučným o-hla-sem.

2. Jasným písňem zvukem / všichni, kde kdo jest, / |: vděčným srdce tlukem / Pánu vzdejme čest :|.

3. Cokoli jen v světě / máme dobrého, / |: v zimě jako v létě, / vše je od něho :|.

4. On se nám hned z jitra / libě ozývá, / |: včera, dnes i zítra / láskou oplývá :|.

5. On nám dozajista / také tento den / |: pro Ježíše Krista / bude přítomen :|.

6. Když pak se přiblíží / večerní k nám stín, / |: sejme každou tíži, / v svůj nás přijme klín :]. *L. B. Kašpar 1873 / 1923*

1. Noc jest pře-de dveř - mi, tmy ob-kli - ču - jí ze - mi;
přijď k nám, ó Je - ží - ši! Svět - lo tvé ať nás tě - ší;
neb tys, ó Je - ží - ši, to svět - lo nej - lep - ší.

2. Já jsem tohoto dne / páchal mnohé marnosti; / ty můžeš
mne hodně / soudit, trestat s přísností; / nebo počtu není /
všech mých provinění.

3. A ač na tiše / jest mých hřichů a zlostí, / u tebe však
více / jest zásluh a milosti; / ach, odpusť mi, Pane, / mé viny
spáchané.

4. A tak již v tom čase / složím se bez starosti, / až mne zítra
zase / vzbudíš, chceš-li, v čerstvosti; / neb jsi ty dnem nocí / při
mně svou pomoci.

5. Když usnu, ty mne braň, / když usnu ve jménu tvém; /
mé oddechnutí chráň / a rci k stvrzení: Amen. / Tu silnou víru
mám, / žes věrný strážce sám. K. Ziegler (?) / 1710 / 1842 / 1970

VEČERNÍ KDYŽ ZVONY ZNĚJÍ

233

pův. nápěv 452 Za dar slova, Bože milý

D. S. Bortnjanskij

1. Ve- čer -ní když zvo -ny zně -jí, du -še mo -je,
jak mnohá zas do -bro -di -ní pro -ká -zal -ti
pa -ma -tuj, Ha - le - lu -jah, k chvále Pá -ně
Je -žíš tvůj.

zvuč -te ne - be - sa i zem, ve - leb jej i
ty, má du - še, po -kor -ným svým o - hla -sem.

2. Večerní když rostou stíny, / na vlast světla pamatuj, / kde již slunce nezachází, / slunce spásy, Ježíš tvůj! / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

3. Večerní když sbohem dáváš, / na Přítele pamatuj, / jenž je s tebou vždy a všude / bez proměny, Ježíš tvůj! / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

4. Večerní když hvězda vzplane, / na den nový pamatuj, / k němuž brzo povolá tě / hvězda jitřní, Ježíš tvůj. / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

L. B. Kašpar 1890

F C F Luděk Rejchrt

1. Už mi o - či tí - ží sen ≠ a já
 spát jdu u - na - ven. Buď mou věrnou

strá - ží sám, Ot - če, pro - ti nočním tmám,
 Ot - če, pro - ti noč - ním tmám.

2. Na zlé, co jsem udělal, / nevzpomínej, Pane, dál. / Pro Ježíše, jeho kříž, / všechno v dobré obrátiš.
3. A ty, které mám tak rád, / rač mi, Pane, zachovat. / Nad svým světem lítost měj. / Všechném lidem pomáhej.
4. Srdcím nešťastným dej klid, / smutné, ty rač potěšit. / Pane Bože, tvoje moc / dej nám všechném dobrou noc.

L. Henselová 1817 / L. Rejchrt

13. Napravuj nás v své milosti, / zbab hřichů i každé zlosti /
pro drahé zasloužení.

14. Kriste, když budeme mříti, / dej nám pro svou smrt
vejiti / do sboru andělského. 1541/1659/1877/1970

314

PÁN KRISTUS, SYN BOŽÍ VĚČNÝ

Petr Eben

1. Pán Kris - tus, Syn Bo - ží věč - ný,
při - sel me - zi lid ne - vděč - ný, e - van - ge - li - um
jim ká - zal, Ot - ce své - ho vů - li hlá - sal.

2. Činil divy převeliké. / Jimi z pokuty všeliké / věrné své
vysvobozenoval, / d'áblovy moci zprošťoval.

3. Vymítav mocně d'ábelství, / ruší v nás jeho království, /
jehož se on lstitvě ujal, / když prvního člověka jal.

4. Ale Kristus, Adam nový, / napraví pád ten hotový, /
zápasil s ním, jemu místa / nikde nedává dojista.

5. Zdolal oděnce silného, / zabral dům i kořist jeho, / krá-
lovství své vysvobodil, / aby moc svou v ně uvodil.

6. Ještě to i podnes činí, / při kom sobě kdy umíní, / že
z něho d'ábla přezlého / vymítá i skutky jeho.

MY ČEKÁME, KDY ZAVÍTÁŠ

360

pův. nápěv 196 Co činí Bůh, vše dobré jest

Seyerus Gastorius 1681

1. My če - ká - me, kdy za - ví - tás, tvůj příchod vy - hlí -
již přijdeš zá - hy, Pa - ne náš, již má - lo ča - su,
ží - me; Kdo tě če - ká, se ne - le - ká, vstří -
ví - me.

ra - dost - ně ti chvá - tá tam v o - byd - lí tvá sva - tá.

2. My čekáme tě s důvěrou / zde za dnů zkoušek víry. / Tys
snášel kříž svůj s pokorou, / jsa laskav bez vší míry; / jak
bychom my / zde ve dnech tmy / se kříži vzpírat měli, / když
vůle tvá tak velí?

3. My čekáme tě, ty zde již / nám srdce vznítils cele. / Ty
skrytě při nás v Duchu dliš, / však jednou přijdeš skvěle, / a
potom dáš / nám, Pane náš, / u sebe pokoj věčný / a život
nekonečný.

F. F. Hiller 1767 / G. A. Molnár 1915 / 1970

George William Martin

1. Mne za - jmi, Pa - ne můj, pak
 vol - ný i - hned jsem, mne do - nut', svůj bych
 scho - val meč, a bu - du ví - tě - zem.
 Já kle - sám ve vřa - vě, když sám jsem
 svo - je stráž; ty u - věz - ni mne
 v lok - tech svých, pak sil - ná je má páz.

2. Mé srdce slabé jé, / než nalezne je Pán, / mé srdce nezná
 jistoty, / jím zmítá divý van; / je zcela bez moci, / než ty je
 spoutáš sám; / ó zotroč srdce láskou svou, / pak znikne smrti
 tmám.

3. Má síla umdlévá, / než k službě dospěje, / v mé síle oheň
 neplane, / dech jarní nevěje. / Má síla pronikne / jen tebou
 protčena, / má korouhev jen silou tvou / v boj bude nesena.

J. R. Ahle 1664 / 1687

1. Při - šli jsme, ó Je - ží - - ši, slo - vo
U - čiň srd - ce schopněj ē si slo - va

tvo - je po - slou - cha - ti. od zemských vě - cí od -
sva - tá při - jí - ma - ti;

vá - děj a ne - bes - ké hle - da - ti dej.

2. Srdce naše, rozum náš / velkou tmou jsou zatemněny; /
Bože, jenž vše v rukou máš, / dej nám světlo k osvícení. /
Dobré činit, myslit, znáti / nám ty sám jen můžeš dát.

3. Blesku slávy, jasnosti, / světlo z světla nebeského, /
všechny naše schopnosti / obnov mocí Ducha svého, / at'
z svých proseb, zpěvů, lkání / máme slavné požehnání!

Tobias Clausnitzer 1663 / 1710 / 1753 / 1877 / 1970

F B C F 1704 B

1. Ozvi se, Pa-ne můj! Já tou-žím znát tvou
 vú-li. K služ-bě mne při-pra-vuj, at' vy-dám
 se ti rád. O-zvi se, Pa-ne můj, po pří-mé
 ces-tě jdu-li, i kdy-bych tá-pal snad.

2. Ozvi se, Pane můj! / Co dělat mám, chci znáti, / a moudrost mi daruj, / abych cíl neztratil. / Ozvi se, Pane můj, / at' způsobí Duch svatý, / že budu mít dost sil.

3. Ozvi se, Pane můj, / a soustřed' moje smysly / na pravdivý hlas svůj / a svoje rozkazy. / Ozvi se, Pane můj! / At' na to jenom myslím, / co z pravdy přichází.

4. Ozvi se, Pane můj! / Má duše neklidná je; / ty sám ji proměňuj, / at' uslyší tvůj vzkaz. / Ozvi se, Pane můj, / vedlidstvo k branám ráje / a oslav se ty v nás.

Pierre Corneille 1656 / K. Trusina

D. S. Bortnjanskij

1. Za dar Slo - va, Bo - že mi - lí, přijmi srd - cí
 Byl jsi s námi tu - to chví - li, buď dál kaž - dý
 na - sých dík! Ha - le - lu - jah! Ke tvé chvá - le
 o - ka - mžik!

ží - ti chce - me, Bo - že náš; po - si - luj nás
 ne - u - stá - le; z mi - lo - sti tvé ži - vot náš!

2. Nechť tvé světlo jasně vzplane / a ostříhá našich cest! /
 Bezpečně vždy noha stane, / když tvé slovo svící jest. / Halelu -
 jah! Cestu tvoji / najít chceme, Bože náš; / z nepokoje
 ku pokoji / jediný ty vodit znáš!

G. A. Molnár 1915

Podle W. A. Mozarta

1. Vez - mi, Pa - ne, ži - vot můj,
 k své jej služ - bě za - svě - cuj;
 mo - je dny, můj kaž - dý dech
 slá - vu svou vždy hlá - sat nech!

2. Vezmi ruce, uč mne sám, / co a jak kdy konat mám; /
 vezmi také nohy mé, / ať jsou hbitý v službě tvé!

3. Vezmi hlas, ať velebí / tebe, Boha na nebi; / vezmi rty,
 bych hlásal všem, / u tebe jak šťasten jsem!

4. Vezmi zlato, jméní mé / v oběť lásky upřímné; / vezmi
 mé i schopnosti, / svou je říd' vždy moudrostí!

5. Vezmi chtění mé a zaň / vždy jen tvá se vůle staň; / vezmi
 srdce, ustavuj / v něm si trůn, ó Králi můj!

6. Vezmi lásky mé si květ, / vezmi, co je tvého, zpět; /
 vezmi tělo, duši sám, / kéž ti všechno cele dáám!

F. R. Havergalová 1878 / J. Baštecký 1894

pův. nápěv Ž 42

F C P C F C B F

L. Bourgeois 1551

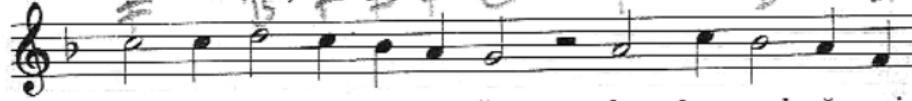
F C # B

A-men, Ot - če, rač to dá - ti, dů - věr - ně tě
 Kris - te, rač se přimlouva - ti za - nás hříš - né,

vzý - vá - me; Du - chu sva - tý, spravuj nás
 žá - dá - me;

svět - lem pravdy v každý čas, by - chom s du - še - mi

i s tě - ly věč - ně Bo - hu ná - le - že - li!

Jiří Třanovský (?) / 1877

1530

1. Ó Pa-ne můj, po-koj ať tvůj na cestách
 se mnou bý-vá; mou-dro-sti dar, lás-ky tvé žár
 ať již mi ne-u-bý-vá, když svět-lo tvé na
 ces-tě své du-še má stá-le mí - - vá.

2. Hostinou svou / přebohatou / nasytils chudé hosty. /
 Život jsem vzial, / jejž tys mi dal, / svých vin jsem nyní prostý. /
 S písničkou chval / půjdu teď dál / s těmi, jež stůl tvůj hostí.

3. Pane, ty víš, / v tobě že již / všichni chceme jedno býti. /
 Ruce i hlas / posiluj v nás, / chceme k tvé slávě žíti. /
 Na věčnost tam / dopřej všem nám / k večeři s tebou jítí.

J. Englisch / F. Spitta 1899 / R. M. Šimša

550

AŽ POTUD NÁM POMÁHAL

HOSPODIN Z MILOSTI

pův. nápěv 264 Všichni věrní křesťané

1505 / 1541

1. Až potud nám pomá-hal Hos - po - din z milo - sti,
pročež k nebes vý - ši - nám hled - me s důvěr - no - stí,
od - kud pomoc přichá - zí nám vždy v pravé do - bě,
tam, kde du - še na - chá - zí no - vé sí - ly v mdlobě.

2. Potud není zkrácena / ruka Hospodina, / a když z lásky
k spasení / dal nám svého Syna, / kterak s ním by neměl nám, /
čeho třeba, dáti, / k nám co Otec laskavý / k dítkám svým se
znáti?

3. Pomáhal nám Hospodin, / pomůže i dále, / pročež v něj
jen skládejme / doufání své stále! / Ví Pán, čeho potřebí, / dřív
než my oč lkáme, / a že rád nám pomáhá, / z jeho slova
známe.

Podle 1 S 7,12 J. Baštecký 1873

pův. nápěv 178 Krásná je modrá obloha

C 1562 / Joh. Crüger 1653

1. Můj Pa - ne, srd - cem tě i rty,
aj, ctí - ti ho - tov jsem a svěd - čit
o tvé do - bro - ty bo - hat - ství ve - li - kém.

2. Vím, že jsi pramen milosti, / všech darů studnice, / z níž
váží pro nás v hojnosti / tvá štědrá pravice.

3. Co jsme my, Pane, v světě všem? / Co je i život náš? /
Zda vše, co svým zde jmenujem, / ty sám nám nedáváš?

4. Když srdce naše krvácí, / tvé rámě blízké jest; / to pláč
náš v radost obrací, / a tak tvou množí čest.

5. Ó vzchop se, duše, k chválení / a zvučně prozpěvuj: / ten,
z něhož vše se pramení, / ten Pán a Bůh je tvůj!

6. Tvé dědictví, tvá skrýš, tvůj hrad, / tvá pavéza i štít, / tvé
spasení, všech darů sklad / on sám chce věčně být.

7. Nuž, spusť se ještě na něho / i dále v tichosti, / tak dojdeš
štěstí pravého / a v nebi radosti.

P. Gerhardt 1653 / J. Baštecký a L. B. Kašpar 1877